

Schoon schip

Katie Fforde bij Boekerij:

Keukengeheimen
De kunstminnaar
Een nieuwe kans
Wilde tuinen
Reddende engel
Levenslessen
Stoute schoenen
Kunst en vliegwerk
Halsbrekende toeren
Praktisch perfect
Schoon schip
Trouwplannen
Liefdesbrieven
Een verleidelijk voorstel
Zomerliefde
De kers op de taart
Met de Franse slag
Vrij spel
Iets ouds en iets blauws
Een zomer aan zee
Een tuin vol bloemen
Het buitenhuis
Een nieuw leven

Katie Fforde

Schoon schip

Jo en Dora gaat het even niet voor de wind
in de liefde, maar misschien moeten ze de sprong
in het diepe gewoon wagen?

ISBN 978-90-225-9078-2
ISBN 978-94-023-1422-9 (e-book)
NUR 302

Oorspronkelijke titel: *Going Dutch*
Oorspronkelijke uitgave: Century, a division of The Random House Group Ltd.
Vertaling: Maya Denneman
Omslagontwerp: Johannes Wiebel | punchdesign
Omslagbeeld: © Shutterstock
Zetwerk: ZetSpiegel, Best

© 2007 Katie Fforde Ltd.

© 2008 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor Desmond, zonder wie dit boek niet mogelijk was geweest.
Zoals altijd, met liefde.

1

Dora zette haar tassen neer en keek naar de vrouw die vanaf de overkant van het water naar haar zwaaide. Zoals geïnstrueerd had ze een taxi genomen vanaf het station van het mooie stadje aan de Theems en had zich bij het hek van de ligplaatsen af laten zetten. Toen had ze gebeld om te zeggen dat ze gearriveerd was. Haar nieuwe hospita zou haar ophalen en binnenlaten.

Ze herkende haar natuurlijk wel, maar de moeder van haar beste vriendin was wel wat veranderd sinds de laatste keer dat ze haar had gezien. Nu droeg ze een lange houthakkersblouse en een slobber-spijkerbroek. Vroeger droeg ze altijd van die kleding voor chique plattelandsvrouwen, net als Dora's moeder: rokken, zijden blouses of misschien een merkshirt met een kasjmier vest om de schouders. Haar kapsel, dat eerst wekelijks leek te worden bijgehouden, zat nu wat wild. Maar haar glimlach was vol warmte en Dora kreeg het gevoel dat het toch geen slecht idee was geweest om hier haar toevlucht te zoeken.

‘Hoe heb je dat allemaal in de trein meegekregen?’ vroeg mevrouw Edwards toen ze de brug over was en Dora had bereikt. Ze tilde een van de gerecyclede tassen op, die uitpilde van de truien. ‘En waar heb je al die truien voor nodig? Het is mei!’

‘Mijn moeder zei dat het altijd koud is op boten,’ legde Dora verontschuldigend uit. ‘En de andere reizigers waren heel behulpzaam,’ ging ze verder, en ze dacht terug aan hoe hun vriendelijkheid haar bijna aan het huilen had gemaakt. Ze was zo kwetsbaar, ze moest om het minste of geringste janken.

‘Ik denk ook dat de mensheid over het algemeen aardiger is dan wel wordt beweerd,’ zei mevrouw Edwards, beleefd de opmerking over de kou op boten negerend. ‘Kom maar mee.’

Dora tilde de rugzak op haar rug en liep mevrouw Edwards achterna over een pad dat naar een hoog stalen hek leidde. Mevrouw Edwards boog voorover voor een metalen plaat. De deur piepte en ze duwde hem open.

‘Ik draag het zendertje in mijn beha,’ legde ze uit. ‘Ik heb meestal mijn handen vol. Jij krijgt er ook een, dan kun je komen en gaan wanneer je wilt.’ Ze keek Dora even aan. ‘Goed?’

Dora knikte en volgde mevrouw Edwards over het pad naar de pontons. Aan elke ponton was wel een soort boot bevestigd. Hoewel ze ze graag wilde bekijken, was Dora blij dat mevrouw Edwards niet stopte, want haar rugzak was ontzettend zwaar. Ze waren langs een stuk of vier allemaal verschillende boten gelopen voordat mevrouw Edwards tot stilstand kwam naast een enorm donkergroen geschilderd vaarttuig.

‘Dit is The Three Sisters, of eigenlijk De Drie Gezusters, maar niemand kan dat hier uitspreken dus heeft Michael, de eigenaar, het vertaald. Het is een veelvoorkomende naam voor Nederlandse schepen.’

Mevrouw Edwards gooide de tassen over de zijkant van de boot en sprong er zelf achteraan, met verrassend behendig meewerkende benen. Dora bedacht dat haar eigen moeder veel meer moeite tentoongespreid zou hebben, maar bedacht toen ook dat haar moeder altijd overal moeilijk over deed, wat deels verklaarde waarom ze nu hier was.

Mevrouw Edwards draaide zich om zodat ze Dora een handje kon helpen. ‘Geef mij dat maar. Als je dan je voet hier zet, stap je zo aan boord. Even oefenen en je springt erop en eraf als een jong lammetje.’

‘Dat weet ik nog zo net niet,’ zei Dora, terwijl ze onhandig aan boord klauterde. Ze ging mevrouw Edwards achterna het metalen trappetje op en een deur door.

‘Zoals je kunt zien is dit de stuurhut.’ Mevrouw Edwards wees naar het enorme roer. ‘Maar het is ook de serre.’ Tussen de rijen bloempotten met tomatenplanten en geraniums zag Dora ook potjes met basilicum en peterselie. ‘Dat zouden we allemaal moeten verplaatsen als we ooit ergens heen gingen, wat gelukkig nooit zal gebeuren.’

‘Mooi uitzicht hier,’ zei Dora terwijl ze om zich heen keek. ‘En waarschijnlijk ook veel zon.’

‘Ik moet zeggen dat het een heerlijke ruimte is om in te zitten. Normaal gesproken liggen hier niet zoveel boten als nu, maar er zijn veel bezoekers vanwege de rally. Die begint morgen.’

‘O, kom ik ongelegen?’

‘Helemaal niet! Een beetje morele steun zou juist heel fijn zijn.’

‘Is die rally niet leuk dan?’ vroeg Dora. Ze wist niet zo goed wat een parade precies was, maar ze besloot mee te gaan in alles wat Jo – mevrouw Edwards – voorstelde. Ze was zelf nog niet klaar om beslissingen te nemen.

‘Aan de ene kant wel,’ sprak mevrouw Edwards nu iets voorzichtiger, ‘maar op zondag is er een botenparade, wat betekent dat je iedereen die dat wil in en op je boot moet laten rondkijken.’ Ze keek bezorgd. ‘Ik vind het zo’n afschuwelijk idee dat er dan vreemden door mijn hele huis banjeren! En ik zal vreselijk moeten opruimen.’

Dora herinnerde zich vaag dat de moeder van haar vriendin Karen nooit zo’n erge netheidsfreak was geweest als haar eigen moeder. Ze mochten van haar best een rommeltje maken van de keuken als ze weer eens experimenteerden met recepten voor toffees, fudge en later pannenkoeken. ‘Nou, daar help ik natuurlijk wel bij.’

‘Laten we daar nu nog even niet aan denken. Eerst maar beneden een glaasje wijn drinken. Ik weet dat het pas halfzes is, maar: bezaanschoot aan!’ zei mevrouw Edwards.

‘Wat betekent dat?’

‘Dat weet ik niet precies, ik weet alleen dat het betekent dat je er eentje mag nemen. Ik vind dat als je een lange reis gemaakt hebt en de laatste tijd niet zo’n leuke tijd achter de rug hebt, je er een verdient. En ik doe natuurlijk met je mee.’ Ze glimlachte en het viel Dora op hoe mooi ze eruitzag. Ze was van middelbare leeftijd natuurlijk, maar nog best aantrekkelijk.

Ze beantwoordde de glimlach en volgde haar hospita een houten trap af.

Toen Karen haar helemaal vanuit Canada had gebeld om te zeggen dat ze wel bij haar moeder op de woonak kon gaan wonen was Dora terughoudend geweest.

‘Ik kan mezelf toch niet uitnodigen? Ze heeft zelf een vreselijke tijd achter de rug.’

‘Ik zeg het wel tegen haar. Ze weet toch al wat er gebeurd is, ze was uitgenodigd voor de bruiloft. Maar ze zou het leuk vinden als je kwam. Ze heeft gezelschap nodig. Ze kan het wel ontkennen, maar ze moet wel eenzaam zijn. Misschien kun jij voorkomen dat ze al te excentriek wordt.’

Dora was lang niet zo bazig als Karen en piekerde er niet over om

mevrouw Edwards weer de kant van de conventionaliteit op te duwen, maar aangezien ze toch echt ergens heen moest, stemde ze uiteindelijk in. ‘Als sociale verschoppeling heb ik niet veel keus,’ had ze gezegd.

‘Je bent geen sociale verschoppeling! Je liefde voor een man die eigenlijk heel saai was is overgegaan en daarom heb je besloten dat je toch niet met hem wilde trouwen. Dat gebeurt zo vaak. Zo erg is het niet.’

Dora had haar ongeloof uitgestameld. ‘Dat is het wel! We waren al vijf jaar bezig met het plannen van deze bruiloft.’

‘Toch niet vanaf je zeventiende?! Je ontmoette John toen je pas zeventien was.’

‘Zo lijkt het wel. Ik betrapte mijn moeder in elk geval met een trouwtijdschrift vlak nadat pap en zij Johns ouders hadden ontmoet.’

Karen had diep gezucht.

‘En iedereen in het dorp is beste vrienden met óf familie van mij óf van John!’ Dora huiverde bij de gedachte aan alle afkeurende blikken en directe opmerkingen die ze had achtergelaten. ‘En aangezien ze allemaal zeggen dat ik Johns hart heb gebroken – misschien is dat ook wel zo – ben ik de boosdoener.’

‘Ga naar mijn moeder. Dan kun jij haar in de gaten houden en kan zij voor jou zorgen. Dat doet ze graag.’

‘Misschien geniet ze juist van haar vrijheid,’ had Dora opgemerkt.

‘Vrijheid is iets waar je voor kiest. Mam is gedumpte voor een jongere vrouw. Ze moet zich verschrikkelijk voelen.’ Karens verbolgenheid was zelfs over duizenden kilometers radiogolven duidelijk. ‘Ik weet dat pap haar niet verlaten zou hebben als ik in de buurt was geweest. Hij heeft gewoon gewacht tot ik weg was. Eikel!’

Dora mompelde: ‘Nou nou.’

‘Maar, Dora, hoe zou jij je voelen als je vader je moeder na bijna dertig jaar verliet?’

Dora had er even over nagedacht. ‘Ja oké, ik begrijp wat je bedoelt.’

Nu keek ze om zich heen terwijl Karens moeder glazen en een fles wijn pakte. Ze hadden al haar tassen neergegooid in de hut die voor Dora was ‘zolang ze hem nodig zou hebben’. De woonkamer was veel groter dan ze had verwacht, met een zitgedeelte aan de ene kant, een keuken – of moest ze dat een kombuis noemen? – en een eetgedeelte aan de andere kant. De muren waren wit geschilderd en

het plafond bestond uit houten schroten. Er stond een soort kachel in een hoek met een muurbank en stoelen er vlak naast. Het was heel gezellig, maar nu ze erover nadacht was het inderdaad niet al te netjes.

‘Er ligt een zak chips in dat kastje,’ zei mevrouw Edwards. ‘Wil je die even pakken? Er staat daar ook ergens een schaal.’

‘Zal ik de porseleinen of de houten schaal pakken, mevrouw Edwards?’

Mevrouw Edwards keek Dora met een ontzette uitdrukking op haar gezicht aan. ‘Noem me alsjeblieft Jo! Niemand noemt me tegenwoordig nog mevrouw Edwards. Ik zou denken dat mijn schoonmoeder uit de dood was opgestaan en achter me stond.’

Dora voelde zich beschaamd. ‘Hebt u uw meisjesnaam weer aangenomen? Groot gelijk...’

‘O nee, of dat zou ik eigenlijk best kunnen doen, maar iedereen noemt me gewoon Jo. Dus jij ook.’

‘Oké, Jo. Welke schaal?’ Dora raakte haar verlegenheid kwijt nu ze Jo’s voornaam gebruikte. Dat maakte hen tot gelijken.

Jo wees naar de houten, gaf Dora een glas en ging op de muurbank zitten waar ze ruimte vond voor haar eigen glas tussen de stapels papier, kookboeken en een make-uptasje. ‘Zet die chips maar ergens neer terwijl ik bedenk wat we vanavond eens zullen gaan eten. Morgen is er een galadiner. Ik heb een kaartje voor je gekocht.’

‘Ik betaal het zelf wel,’ zei Dora, die tegenover haar nieuwe hospita ging zitten. ‘Je hoeft je geen zorgen te maken dat ik op je ga teren. Ik betaal alles zelf.’

‘Ik zal een klein huurbedrag van je aannemen,’ zei Jo, ‘omdat je nou eenmaal praktisch moet zijn over dat soort zaken. Maar pas als je een baan hebt gevonden.’

‘Ik heb spaargeld,’ protesteerde Dora. ‘Dat was voor de huwelijksreis bedoeld.’ Toen besepte ze dat ze een woord had uitgesproken dat een tranenexplosie tot gevolg kon hebben. Ze had haar werk leuk gevonden en enorm gebaald dat ze het op moest geven toen ze het dorp ontvluchtte.

Waarschijnlijk omdat ze Dora’s stemmingswisseling bemerkte, zei Jo snel: ‘Dat bekijken we allemaal later wel. Drink nu maar van je wijn en ontspan je even. We kunnen ergens vis met patat gaan eten.’

Dora snoof dapper. ‘Dat lijkt me wel wat.’

‘Als ik eraan denk hoeveel uitgebreide maaltijden ik voor mijn man gekookt heb terwijl ik eigenlijk het liefste roerei en salade wilde eten, realiseer ik me wat een tijdsverspilling het huwelijk kan zijn. Het was heel verstandig van je dat je je bruiloft niet hebt doorgezet.’

Dora nam een slok wijn om de tranen terug te dringen die nog steeds dreigden te komen. ‘Je had mijn moeder erover moeten horen. Ze klonk alsof ik een lichtekooi was die haar zes verhongerende kinderen in de steek liet om madam in een bordeel te worden.’

Jo zuchtte. ‘Het zal wel heel veel werk geweest zijn om die bruiloft te regelen. En alles af te moeten zeggen was vast nog veel erger.’

‘Ik heb aangeboden het allemaal zelf te doen, maar ze nam het gewoon van me over.’

Dora’s moeder vertrouwde er niet op dat Dora tot zoiets volwassens in staat was als het organiseren van een bruiloft, hoewel ze blijkbaar wel vond dat ze volwassen genoeg was om te trouwen, terwijl Dora pas tweeëntwintig was.

‘Het is een heel competente vrouw.’

‘Hm,’ murmelde Dora in haar glas.

‘Maar het zou verkeerd geweest zijn als je het door had laten gaan terwijl het niet goed voelde, alleen maar om je gezicht te redden.’

‘Dat vind ik ook, maar mam was het daar niet mee eens. Ze zei dat ze nooit meer met opgeheven hoofd door het dorp zou kunnen lopen en liet me niet eens de huwelijkscadeaus terugsturen! Ze was zo woedend dat ze me uit de weg wilde hebben en alles zelf deed.’

‘Als Karen er was geweest had je bij haar kunnen logeren,’ zei Jo, ‘maar nu ze er niet is, was het goed dat ze voorstelde dat je naar mij kwam.’

‘Dat denk ik ook.’ Dora nam nog een slok. Op de een of andere manier voelde ze zich al beter nu ze hier bij Jo was.

‘Eigenlijk zijn we allebei gevlucht,’ zei Jo bedachtzaam. ‘Ik voor de wrakstukken van een huwelijk en jij voor een bruiloft.’

‘Vond je het erg toen je man je verliet? Sorry!’ zei Dora. ‘Dat klinkt heel stom. Natuurlijk was het erg! Ik probeer alleen te bedenken hoe John zich moet voelen.’

‘Voor hem zal het wel een beetje anders zijn dan voor mij,’ zei Jo. ‘Ik bedoel, hij is in de twintig en heeft zijn hele leven nog voor zich. Hij vindt wel weer iemand anders. Ik ben vijftig, niemand wil me nu nog.’

‘O, dat zal wel meevallen...’

Jo lachte. ‘Het geeft niet! Ik wil ook niemand, niet nu. Ik heb jaren en jaren van mijn leven gewijd aan mijn man en kind en heb ik daar een medaille voor gekregen? Nee dus. Ik ben gedumt voor een jongere vrouw. Wat een cliché! Hij had het fatsoen kunnen hebben me om een minder vernederende reden te verlaten, maar nee.’ Ze fronste. ‘Hij had ook nog het lef om te zeggen: “Als je haar zou ontmoeten, zou je het begrijpen. Ze is precies zoals jij was in je jonge jaren.”’

Dora moest dit even laten bezinken. ‘Jezus!’

‘Het was alsof hij me helemaal opgebruikt had en een nieuwe mij nodig had.’

‘Ik zou hem vermoord hebben!’ Dora was gepast verontwaardigd.

‘Dat zou ik ook gedaan hebben als ik op dat moment een wapen bij de hand had gehad, maar gelukkig ging dat moment voorbij.’ Jo grinnikte. ‘Hoewel ik nog steeds hels word als ik eraan denk, moet ik eigenlijk wel toegeven dat ik heel wat lol heb gehad sinds ik op de boot ben komen wonen. Het was geweldig om een nieuwe start te kunnen maken.’

‘Ik weet dat Karen dacht dat je in het huis wilde blijven, bij al je vrienden.’

‘Het probleem is dat ik geen rol meer had. Philip wilde het huis, en het Hoertje – zo noemen Karen en ik haar – leek daar geen bezwaar tegen te hebben.’

‘Dat verbaast me niks! Het is een prachtig huis. Ik heb er zoveel gelukkige herinneringen aan.’ Dora dacht terug aan die eerste experimenten met make-up en rare kapsels en de korte toneelstukjes die Karen en zij altijd opvoerden. ‘Herinner je je die soap nog die we met de videocamera hebben gemaakt?’

‘*Pitrevie Drive*? Natuurlijk! De banden liggen nog op zolder. Jullie waren hilarisch.’

‘Dat was leuk. Ik mis Karen.’

‘Ik ook, maar ik blijf mezelf eraan herinneren dat ze maar voor een paar jaar weg is, niet voorgoed.’

‘Ik wed dat ze naar huis wilde komen toen je man je verliet!’

‘Natuurlijk. Maar ik heb haar moeten zeggen dat ik nooit meer tegen haar zou praten als ze dat deed. Ik wilde niet dat ze haar carrière verpestte nu mijn leven al verpest was.’

‘Je bent heel erg sterk. Mijn moeder zou eraan onderdoor zijn gegaan.’

Jo nam een slok van haar wijn. ‘Ik heb zo mijn momenten gehad, maar nu ben ik een sterke, onafhankelijke vrouw die niet van plan is ooit nog een relatie aan te gaan.’ Ze keek Dora aan. ‘Ik zou niet willen dat jij ook nooit meer een relatie aangaat, maar je zult erachter komen dat een vriendje hebben ook niet alles is.’

Dora lachte grimmig. ‘O, dat weet ik wel. Ik heb er jaren een gehad en dat was echt niet alles.’

Jo grinnikte en pakte een paar chipjes.

‘Maar waarom kon je niet in het huis blijven wonen? Er waren toch wel mensen die je een hart onder de riem staken?’ Dora dacht aan het schitterende georgiaanse huis met de tuin die Jo altijd zo mooi verzorgde. Naar een boot verhuizen moest wel als een degradatie aanvoelen, of in elk geval als een achteruitgang.

Jo stelde haar snel gerust. ‘O, ja, iedereen was heel aardig toen ik er nog zat. Ze vroegen me steeds maar mee naar meidenlunches, zochten vrijgezelle mannen voor me, maar ik kon het medelijden niet verdragen. Toen ik hierheen verhuisde wist niemand iets van mijn vorige leven en had ik het gevoel dat ik iemand anders kon zijn.’ Ze fronste. ‘Nou, misschien niet direct iemand anders, eigenlijk wie ik altijd al was terwijl ik deed alsof ik een goede echtgenote was die rommelmarkten organiseerde en in besturen zat.’

‘Vond je dat dan allemaal niet leuk?’ Dora’s moeder deed niets liever dan aan het hoofd van een tafel vol mensen zitten met een glas water en een klembord.

‘Soms wel,’ gaf Jo toe. ‘Maar veel dingen waren behoorlijk saai.’ Ze zuchtte. ‘Ik zit nu in geen enkel bestuur meer. En dat is heerlijk!’ Toen beet ze op haar lip. ‘Alleen moet ik wel helpen tafels versieren voor het galadiner morgen. Ik kan nog steeds geen nee zeggen.’

‘En we moeten opruimen voor die botenparadedinges?’

‘Ja.’

‘Ik ben vrij goed in opruimen. Mijn moeder heeft me altijd gedwongen netjes te zijn.’

‘Huh! Dan had ze meer succes dan mijn moeder! Die heeft dat bij mij ook geprobeerd, maar dat is haar nooit gelukt. Daarom zei ik nooit tegen Karen dat ze haar slaapkamer moest opruimen.’

Dora was één brok ongelooft. ‘Wát, nooit?’

‘Nou nee, want haar kamer is nooit rommeliger geweest dan die van mij.’ Ze zuchtte weer. ‘Misschien is het ook wel een van de redenen waarom Philip bij me is weggegaan, ook al heeft hij dat nooit gezegd.’

‘Wil je wel dat ik help? Vind je me dan niet bazig?’

Jo legde een hand op haar knie en lachte. ‘Niemand is baziger dan mijn eigen dochter. En bovendien ben ik dankbaar voor alle hulp die ik kan krijgen.’

Dora was bijna net zo dol op Karen als Jo was, maar was het volkomen met die eerste opmerking eens. ‘Zullen we muziek opzetten? Ik heb een cd mee waar ik energie van krijg. Hij is wel vrij oud. Eentje van mijn vader, maar hij is helemaal super.’

Jo stond lachend op. ‘Dat lijkt me prima dan. Daar staat de cd-speler.’

De harde rockmuziek kreeg Jo inderdaad in de schoonmaakstemming. Ze had het natuurlijk allemaal willen doen voordat Dora kwam, maar nadat ze de badkamer en Dora’s slaapkamer onder handen had genomen, was er geen tijd meer geweest voor de woonkamer en de keuken.

Dora pikte de stofzuiger in en stortte zich op de vloeren. Jo probeerde de tafel leeg te maken, wat een veel minder bevredigend werkje was aangezien er beslissingen mee gemoeid waren. Jo had een hekel aan beslissingen nemen. Zich niet bewust van wat ze deed, stak ze haar hand in haar zak en vond daar een stukje lint. Dat was van een bundeltje theedoeken geweest dat ze gekocht had omdat Dora kwam. Ze schudde een stapeltje kranten en tijdschriften recht en bond het lint eromheen. Ze legde ze naast de fruitschaal. Niet bepaald een artistiek statement, maar het maakte wel dat het leek alsof de kranten daar moesten zijn, bedacht ze toen ze er even naar keek.

Van alleen wonen was ze nog slordiger geworden dan ze al was geweest. Toen ze getrouwd was, met een nette man, was ze gedwongen tot vervelens toe schoon te maken en op te ruimen. Nu ze daarvan bevrijd was had ze alles een beetje op zijn beloop gelaten. Razendsnel als altijd ruimde ze de vaatwasser in. De rockmuziek zorgde ervoor dat ze wilde dansen en ze wiegde een beetje heen en weer tijdens het schoonvegen van het aanrecht, maar als ze echt los zou gaan zou Dora misschien denken dat ze met een gek samen-

woonde. Of erger nog: ze zou aan Karen rapporteren dat haar moeder nu helemaal doorgedraaid was.

Met een in een bleekoplossing geweekte doek veegde ze de patrijspoorren. Daar vormde zich altijd snel condens en vervolgens zwarte schimmel. Het was haar boot niet, ze huurde hem alleen maar, maar het was wel haar huis. Toen Michael, een oude studievriend van Philip, de boot had aangeboden als toevluchtsoord, was ze dolblij geweest.

Philip was faliekant tegen het idee geweest. 'Je kunt toch niet op een boot gaan wonen!' had hij gezegd. 'Wat een belachelijk idee! Waarom huur je niet ergens een appartement of een huis?'

Na zijn woorden verdween iedere twijfel of op een boot wonen eigenlijk wel zo'n heel goed idee was als sneeuw voor de zon. In een goedkopere, eenvoudigere versie wonen van het huis dat ze gewend was, zou vernederend zijn. Een totaal andere oplossing leek een veel beter idee. 'Omdat ik op een boot wil wonen,' had ze vastbesloten gezegd, 'en jij houdt me niet tegen!'

Philip kon vrij controlerend zijn en het besef dat hij het recht had verspeeld om zijn vrouw te vertellen wat hij vond dat goed voor haar was, had hem even doen zwijgen. 'Nou, als je maar niet bij mij komt aankloppen als het verkeerd gaat!' had hij uiteindelijk gezegd.

'Philip, je hebt me voor een jongere vrouw verlaten. Als ik ooit iets van je nodig heb, vraag ik dat aan je!' Ze had diep adem gehaald. 'Ik heb bijna dertig jaar voor jou en Karen gezorgd, ik heb mijn carrière opgegeven, ik heb het huis en de tuin bijgehouden, me voor de gemeenschap ingezet en gastvrouw gespeeld voor jouw saaie zakenvrienden. Je bent me heel wat verschuldigd!'

'Je kunt geweldig koken,' had hij gezegd in een poging de vrouw die een stuk sterker was geworden dan ze tijdens hun huwelijk was geweest gunstig te stemmen.

'Dat weet ik! Maar ik kook niet meer voor jóú!'

'Jo, ik voel me echt heel schuldig. Dat weet je toch?'

'Nou, hoe denk je dat ik me voel? Dat zal ik je vertellen: afgedankt. Als een oud tapijt dat jaren lang dienst heeft gedaan en vervolgens naar de plaatselijke vuilnisbelt wordt gesleept! Zo voel ik me. En als ik op een boot wil wonen, dan doe ik dat.'

Michael was heel blij geweest met het idee dat zijn boot bewoond bleef. Ze had met hem afgesproken en hij had haar rondgeleid.

‘Ik ga voor minstens een jaar naar het buitenland en boten hebben verzorging nodig, dus je zou me een dienst bewijzen.’

‘Heel aardig van je om aan mij te denken,’ had Jo gezegd.

‘Ik zou niet aan je gedacht hebben als Philip me niet gemaïld had om te vertellen wat er was gebeurd.’

‘Heeft hij dat gedaan? Wat vreemd! Zo vaak zagen jullie elkaar toch niet?’

‘We hebben elkaar ook al jaren niet gezien, maar we hebben elkaars e-mailadres en hij heeft een mailtje naar iedereen in de map “oude vrienden” van zijn adresboek gestuurd.’

‘Niet waar!’

Michael had geknikt. ‘Ik denk niet dat hij er trots op is, Jo. Hij vond gewoon dat iedereen het moest weten.’

Jo had gezocht en geprobeerd zich niet weer helemaal opnieuw bedrogen te voelen. ‘Nou ja, ik heb er profijt van. Het is een prachtige boot en het lijkt me enig om hier te wonen.’ Zeker toen ze ontdekte dat ze nog steeds met Karen kon mailen en haar mobiele telefoon zou kunnen gebruiken, op sommige plekken van de boot dan tenminste.

‘Het is een fijne gemeenschap,’ had Michael gezegd. ‘Mensen van allerlei rangen en standen wonen hier. Sommigen constant, anderen alleen in het weekend, maar het zijn goeie mensen. Ze schieten je te hulp als dat nodig is.’

Jo wilde zeggen dat dat niet nodig zou zijn, maar toen realiseerde ze zich dat ze nog veel van het botenleven moest leren en waarschijnlijk van tijd tot tijd mensen om hulp zou moeten vragen, dus zei ze toch maar niets.

Drie weken later was ze er ingetrokken. Philip had haar spullen gebracht; zijn schuldgevoel maakte hem bijzonder behulpzaam. Na een paar kleine beginnersprobleempjes, zoals toen ze hulp nodig had om de hoospomp aan het werk te krijgen, had ze zich als de spreekwoordelijke vis in het water gevoeld.

‘Zolang ik maar nergens heen hoeft te varen,’ zei ze over de telefoon tegen Michael toen hij haar opbelde om te vragen of ze helemaal geïnstalleerd was, ‘is het helemaal perfect!’

En nu had ze Dora. Als Dora’s situatie niet zo wanhopig was geweest zou ze haar dochter ervan verdenken Dora op haar afgestuurd te hebben. Hoewel ze niet echt eenzaam was, zat het wel bij haar in-

gebakken om voor mensen te zorgen. Een surrogaatdochter met een gebroken hart was precies wat ze nodig had.

Binnenkort moest Jo gaan bedenken hoe ze aan de kost zou kunnen komen. Philip had haar vrij veel geld gegeven. Dat zag ze als een gouden handdruk en ze voelde zich niet bezwaard om het aan te nemen. Als ze straks uiteindelijk gescheiden waren, zou ze waarschijnlijk recht hebben op een deel van de waarde van het huis, maar tot die tijd wilde ze zoveel mogelijk van haar geldbedrag intact houden. En hoewel de aanwezigheid van Dora haar leven meer richting zou geven, moest ze ook iets anders omhanden hebben. Sinds ze op de boot aangekomen was, had Jo haar vrije tijd gebruikt om het schilderwerk in de oorspronkelijke bootshut, nu haar slaapkamer, aan te pakken. Dat was een nauwgezet werkje dat ze meestal deed als er iets leuks op de radio was. Er moest veel geschuurd en gevuld worden en ze was pas kortgeleden aan het daadwerkelijke schilderwerk toegekomen. Ze zag het als een soort tegenprestatie voor de vrij lage huur van haar verblijfplaats. Maar ze wist dat ze uiteindelijk een baan zou moeten zoeken.

Het probleem was dat het praktisch onmogelijk zou zijn een baan te vinden. Ze was nooit in de verleiding gekomen om te gaan studeren en had in plaats daarvan een opleiding tot secretaresse gedaan. Daarna had ze wel wat kantoorbaantjes gehad. Maar aan die vaardigheden had Jo nu niets meer. Zelfs als ze een computercursus zou doen zou niemand haar aannemen zonder recente kantoorervaring, en als je al het vrijwilligerswerk dat ze door de jaren heen had gedaan niet meetelde, had ze haar meest recente kantoorervaring vijftientwintig jaar geleden opgedaan bij een adviesbureau in Londen. Ze had om een elektrische typemachine moeten smeken.

Nu had ze al een aantal jaren een computer die ze gebruikte om notulen op uit te werken, aankondigingen op te stellen en – sinds kort – te e-mailen. Maar ze kon niet overweg met spreadsheets of boekhoudprogramma's of wat een modern kantoor ook van haar zou eisen.

‘En al zou ik dat kunnen,’ had ze tegen Karen gezegd, ‘dan nog neemt niemand me op mijn leeftijd aan.’

Haar dochter had afkeurend met haar tong geklakt, hoewel ze wel moest toegeven dat ze gelijk had.

Dus zou ze haar eigen baan maar moeten creëren en voor zichzelf

moeten beginnen. Maar nu moest ze eerst voor Dora zorgen. En ze moesten aan een parade meedoen.

‘Ik kan niet meer,’ riep ze naar Dora, die met een tandenborstel de voegen van de keukentegels aan het schrobben was. ‘Heb je al honger?’

‘Hm, zeker. Zal ik de vis met patat halen?’

‘We gaan wel samen, dan kan ik je laten zien waar de winkels zijn. Je hebt wel een beloning verdiend. Ik ben je oprecht dankbaar voor je hulp, helemaal omdat het je eerste avond hier is.’

Toen ze langs de douches kwamen, bleef Jo plotseling staan. ‘O Dora, sorry, ik had nog een brief voor je gekregen. Toen ik zag waar we onze post ophalen, moest ik er ineens aan denken.’ Ze rommelde in haar handtas en gaf Dora een envelop.

‘Dat is paps handschrift,’ zei ze.

‘Je hoeft hem nu niet open te maken, hoor,’ zei Jo toen ze de uitdrukking op Dora’s gezicht zag. ‘Doe straks maar. Kom. Ik kan de patat al bijna ruiken.’

Ze aten het grootste gedeelte van hun avondeten onderweg naar huis op. ‘We willen natuurlijk niet dat we straks nog meer moeten schoonmaken,’ zei Dora. Ze was, besefte Jo, een meisje naar haar hart.

2

‘Ik moet je wel waarschuwen dat ik het betwijfel of er ook maar iemand is die voor jou enigszins interessant is,’ zei Jo tegen Dora toen ze over de ponton liepen. Ze hadden die middag naar de botenwedstrijden gekeken en waren nu onderweg naar het diner. Het was een warme avond en de lichten van de schepen schitterden op het water. ‘Er is wel een jong stel dat op een aak woont die aan het einde ligt, maar die zijn er dit weekend niet. Ik verwacht dat er alleen maar oude van dagen zijn. In blazers en witte pantalons. Met sjaaltjes, zelfs.’

Dora lachte. ‘Dat geeft niet. Ik ben absoluut niet op zoek naar een nieuwe vriend.’

‘Dat weet ik, maar het zou leuk zijn als er iemand van onder de vijftig voor je was om mee te kletsen. Ik wil niet dat je je kapot verveelt. Karen zou er uren over door zaniken als ik haar ergens mee naartoe zou slepen waar ze niks aan vond.’

‘Dat zou ik vroeger misschien ook hebben gedaan, maar nu wil ik alleen maar over het weer praten met mensen die oud genoeg zijn om mijn grootouders te zijn. Ken je veel van die oude van dagen?’

Jo grinnikte. ‘Ik geloof eigenlijk niet dat ik iemand ken die ik zo zou noemen. Ik ken de lokale bewoners, maar er zijn heel veel gastboten en mensen die geen aak hebben maar er wel een willen. Die doen research. Ik verwacht ook dat Tilly er zal zijn, van de Appalachia, dat is de boot met het houten dek en de bloembakken vlak bij de onze. Zij is hartstikke leuk. Je mag haar vast. Haar motor is roze geschilderd.’

‘Wauw!’

‘Dan heb je nog het stel van de Blackberry. Zij zijn geweldig. Vrij op leeftijd en ze zijn hier niet doorlopend, maar ze zijn zo ontzettend aardig. Doug heeft me geholpen toen ik voor het eerst gas moest halen.’

‘Ik kan nooit al die namen onthouden.’

‘Dat geeft niet. Ik zal je ook niet uitgebreid voorstellen, want ik

ben zelf ook hopeloos met namen. Ik zeg gewoon dat je Dora bent.'

'En wat nog meer?' Plotseling stond Dora stil en greep Jo's arm vast, zich er ineens van bewust dat ze een verhaal moest hebben.

Geschrokken van haar abrupte halt, draaide Jo zich naar haar toe. 'Hoe bedoel je?'

'Nou, je zult moeten vertellen wat ik hier doe, toch?'

Jo schudde haar hoofd toen ze besepte waar Dora het over had. 'Helemaal niet. Ik zeg gewoon dat je een tijdje in de buurt van Londen wilt wonen en dat je bij mij logeert omdat dat goedkoop is.'

'Nou, dat is wel waar. Tot nu toe is het gratis.'

Jo wuifde die opmerking weg. 'Je bent gisteren pas aangekomen en zodra je een baan hebt, kun je huur gaan betalen. Goed, hoe zie ik eruit?'

Dora dacht dat het misschien beter was geweest als Jo dit gevraagd had toen ze nog op de aak waren en ze de nodige verbeteringen had kunnen opperen, maar om de een of andere reden had ze dat niet gedaan. Dus had het geen nut om een beetje poeder voor te stellen of haar erop te wijzen dat er verf op haar broek zat. 'Prima.'

'Vind je dit shirtje niet wat fel?' Jo trok eraan.

Dora dacht erover na en besloot te liegen. 'Eh... Nee, hoor.'

'Wel dus.' Jo liet een gefrustreerde zucht horen. 'Ik heb al mijn smaakvolle kleding met opzet achtergelaten. Ik wilde een nieuwe start.' Ze liepen weer verder.

'Aha.'

'En ik wil niet onzichtbaar zijn.'

'Waarom zou je in godsnaam onzichtbaar zijn?' vroeg Dora verbaasd.

'Dat zijn vrouwen van mijn leeftijd nou eenmaal. Een overbekend fenomeen.'

Dora kuchte. 'Nou, dat ben jij in elk geval niet in dat shirtje.'

Jo legde een hand op haar halslijn, die vrij laag was. 'Hij is te bloot en te glitterig, hè?'

'Niet echt. Ik bedoel, het is wel glitterig, maar het zijn heel discrete lovertjes en gitjes.'

'En het blote?'

'Volkomen fatsoenlijk. Zelfs mijn moeder zou dat dragen.'

Jo lachte van opluchting. 'Karen zou nog niet dood gevonden willen worden met mij in zo'n shirtje.'

‘Ik wel,’ probeerde Dora haar gerust te stellen.

Nu het pad breder werd en ze naast elkaar konden lopen, nam Jo Dora vriendschappelijk bij de arm. ‘Toen Philip me verliet heb ik een heleboel felgekleurde kleren gekocht zodat mensen niet door me heen zouden kijken. Alleen geen paars, natuurlijk.’

‘Waarom geen paars?’ Dora stond voor een raadsel.

‘Vanwege dat gedicht over oud worden en paarse kleding dragen.’

‘Aha,’ zei Dora, die nog steeds geen flauw idee had maar besloot dat het makkelijker was om verder geen vragen te stellen. Jo was zo anders dan haar moeder.

‘Ik wil geen nieuwe relatie, ammenooitniet. Maar ik wil ook niet dat mensen het niet merken als ik ergens binnenkom. Dat zou gewoonweg te vernederend zijn.’

‘Vast niet. Ik bedoel, ze zien je echt wel.’

Jo lachte. ‘Met dit shirtje kunnen ze niet anders.’

Hoewel ze het niet tegen Dora zei, was Jo’s angst om onzichtbaar te zijn voor een deel angst voor de overgang. Dat zwaard van Damocles had al veel van haar vriendinnen getroffen, sommige jonger dan zij. Het kon niet lang meer duren, wist ze, en ze keek er niet bepaald naar uit. Ze wilde niet frigide worden maar vreesde dat dit onvermijdelijk haar lot was, vooral nu ze vrijgezel was.

Zij en Philip hadden de laatste paar jaar steeds minder vaak seks gehad. Ze had het in het begin wel gemist, maar later vond ze dat samen met een boek in bed zitten heel plezierig was en al was het geen vervanging voor fysiek contact – het was heel aangenaam.

Nu realiseerde ze zich dat het feit dat Philip haar niet meer vastgreep en haar niet langer zijn mooie meid noemde niet kwam doordat hij ouder werd, maar doordat hij haar niet meer zag zitten en een ander, jonger lichaam voor het grijpen had. Het Hoertje was achter in de twintig. Die zou niet liever een boek lezen in plaats van te vrijen. Als er meer zat achter Philips terughoudendheid om te vrijen dan Jo’s tekortkomingen alleen, dan moest hij daar zelf wat aan doen.

Ineens kreeg ze spijt van haar felrode shirtje. Als de overgang besloot zich tijdens het diner aan te dienen met een spreekwoordelijke opvlieger, dan zou ze eruitzien als een Spaanse peper. En wat Dora ook over haar moeder zei, ze twijfelde toch of er niet te veel decolleté te zien was.

Dora vroeg zich af of ze vragen zou krijgen die haar aan het hui-
len zouden maken. Ze besloot dat Jo gelijk had en ze alleen maar
hoefde te zeggen dat ze een andere omgeving wilde en misschien
een baan in Londen ging zoeken. Ze zou proberen de indruk te
wekken dat ze een ambitieuze vrijgezelle meid was die op zoek was
naar avontuur. Gezien hoe weinig bewogen haar leven tot nu toe
was geweest, moest ze misschien echt op zoek naar avontuur gaan.
Hoewel het vrij dapper had gevoeld voordat ze aankwam, telde
bij de moeder van je beste vriendin gaan wonen waarschijnlijk niet
echt.

Hun aankomst in de pub maakte een einde aan hun afzonderlijke
gedachten en ze liepen naar de bovenruimte die voor het diner was
afgehuurd. Ze waren er al geweest om de tafels klaar te zetten en te
versieren, maar ze hadden niets van doen gehad met de tafelschik-
king en hadden dus geen idee waar ze zouden zitten.

Ze behoorden tot de eerste gasten. Veel mensen stonden in groep-
jes en Dora – en ze dacht dat dat ook voor Jo gold – voelde zich een
beetje verlegen. Maar al gauw herkende iemand Jo en werden ze bei-
den bij hun gezelschap betrokken. Jo stelde Dora voor en er was nie-
mand die ‘En wie is dit wegllooptertje?’ zei of iets wat daarop leek.
Logisch, besefte Dora, dat was ook een uiterst onwaarschijnlijk sce-
nario. Maar in de afgelopen week thuis hadden zoveel mensen zich
vrij gevoeld om commentaar te geven op haar ‘gebrek aan fatsoen’,
zoals ze het noemden, dat ze helemaal geprogrammeerd was om
zulke opmerkingen te verwachten.

Iedereen ging op zoek naar zijn naamkaartje en Dora hoopte
vurig dat ze naast of vlak bij Jo zat. Maar dat bleek niet het geval. De
aardige persoon die bedacht had waar iedereen moest zitten had haar
aan de andere kant van de tafel neergezet. Daar zat al een jonge man
die naar zijn biertje staarde alsof hij zich opmaakte voor een saai
avondje.

Dora zag haar naam van een afstandje en aarzelde even voordat ze
naast hem ging zitten. Hij had krullend haar en spleetogen. Toen ze
naar hem toe liep, keek hij naar haar op en glimlachte. Hij had een
ondeugende schittering in zijn ogen. Degene die de tafelschikking
had bedacht moest gedacht hebben dat ze Dora een plezier deed,
maar Dora was niet blij. Ze voelde zich bepaald niet gezellig en ter-
wijl ze best over koetjes en kalfjes had kunnen praten met een vrien-

delijke ex-marineofficier of zijn vrouw, had ze geen zin in deze, weliswaar aantrekkelijke man die misschien uit gewoonte met haar zou flirten.

Ze keek naar Jo met de gedachte dat ze misschien een smoes kon verzinnen om bij haar te gaan zitten, maar Jo zat naast een aardig uitzienend stel van haar eigen leeftijd. Ze leek een gezellige avond te moeten gaan.

‘Hoi, ik ben Tom,’ zei de jongeman, die haar hand vastpakte en schudde hoewel ze die niet uitgestoken had. Hij keek haar recht aan tijdens zijn begroeting. Zijn nauwe ogen waren donkerbruin.

‘Dora,’ antwoordde ze terwijl ze naast hem ging zitten.

‘Apart. Ik heb nog nooit een Dora ontmoet.’

‘Er komt er een in Dickens’ *David Copperfield* voor, hoewel dat een beetje een tutje is.’

‘Ben jij ook een tutje?’ vroeg hij.

Dora lachte verbaasd. ‘Ja, nu je het toch vraagt.’

‘Nou, zo zie je er niet uit. Tutje doet me altijd aan watje denken, en dat rijmt weer op natje, en zo nat zie je er niet uit.’

‘Wel als ik in het water zou vallen.’

Tom lachte. ‘Dat geldt voor iedereen. Woon je op een aak? Of ben je alleen op bezoek?’

‘Eh... ik woon op een aak.’

‘Je klinkt niet erg overtuigd.’

‘Ik ben hier pas gisteren aangekomen, maar ik blijf wel een tijdje.’

‘Welke aak?’

‘The Three Sisters.’

‘O. De klipper.’

‘Wat?’

‘Dat is een klipper. Een bepaald type aak. Je bent hier nog niet zo lang, hè?’

‘Nee. Dat zei ik al.’ Dora speelde wat met haar bestek, in verlegenheid gebracht door haar gebrekkige kennis.

‘En, ben je geïnteresseerd in aken?’

Ze keek hem aan. ‘Dat weet ik niet! Ik heb amper de kans gehad om erachter te komen wat een aak is!’

‘Een verdomd puike boot,’ zei Tom ernstig.

Nu moest Dora lachen. ‘Zover was ik al wel.’

‘Maar eh, als je geen aakliefhebber bent, wat doe je hier dan?’